

Két napra kupusziniz lettem!

vesen barangolnék a faluban szabad óráimban... ami a Sűgőzàs mellett tényleg csak pár órát jelentene. Két nap persze mindenre elég lehet, de végül kiderül majd, hogy semmire sem elég. Ahogy fordulunk rá a macskaköves főutçára, mely a falu központjába vezet, máris hatalmába kerít valami megmagyarázhatatlanul aranyos érzés. Anita meg is jegyzi párhuzamosan a gondolataimmal, hogy: „Ez egy mesebeli kis falucska.”

S ebben a mesebeliségben zajlik az a másik csoda, amibe tavaly kóstitoltam bele

Szóval vannak ezek a szerelemfesztiválok, s vannak ezek a szerelemhangulatok az életemben, amiket bármikor könnyedén fel tudok idézni. Egyik szerelmemtől megyek a másikhoz. S lehet, hogy sokan most megint azt mondják, amit már nem egyszer,

hogy „Van két szabadnapod, erre te ahelyett, hogy otthon fetrengenél a nappaliszobád pihepuhájában, útra kelsz, s röpiülsz tovább?” Igen. Mert engem ez sokkal jobban pihentet, mint egy óra habos fürdő, s bármiféle pihepuhák.

S vannak ezek a városok, falvak, helyek és tájak, ahová már nagyon régóta vágyakozom. Persze-persze már ezerszer hallottuk: Izland, Dél-Amerika, Kuba és a többiek – mondanák erre a barátaim. S nem is állítanának valótlant, de a sok távoli ország mellett ott virít a sorban, ott csücsül azon a bizonyos bakancslistán Kupuszina, azaz Bácskertes is a vállkendőivel, színjátszóival és népzenejével. Voltam már itt, de csak átutazóban, (nevezzük inkább csak átrohanásnak), s most végre megint itt vagyok, és most nem rohanok. Annyira. De már az úton picit azon szomorkodom, hogy milyen kár, hogy csak két napot lehetek Kupuszinán a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján. Hisz olyan szí-

először. Ez a színház, mosolygós, amatőrszínhátszós, barackpálinkás találkozó, ahol mindenki mindenkinek barátja, még akkor is, ha nem. Kikindára is sokszor gondoltam az év folyamán, sokszor dugta ki fejét a számon egy amatőrszínhátszótálalkozós történetmorzsa, szóval vártam már, hogy elműljön az a bizonyos egy év, amit ünnepnaptól ünnepnapig számolunk. Erre mit ád Isten, úgy jön ki a lépés, hogy nem maradhatok ezzel a bolondos, vidám bandával végig. Nem baj. Akkor ezt a két napot maximálisan kihasználom. Befutunk.

„Sziaaaa. Sziasztok. Végre ideértetek. Kávét kaphatunk? Most nem, kezdődik az előadás. Nincs már kávézgatni idő. Lemenjünk a Dunához utána? Maaaa? Menjünk inkább holnap. Ebéd után? Akkor alig lesz időnk. Háromkor már megint előadás kezdődik. Akkor majd holnap ebédre megesszük a ma esti vacsorát. Tökéletes.”

Napról a reflektorok fényébe, s Csáth Gézába. Mákestésza és máktea. Vissza a napra. Pár perces sütkérezés, majd a zsűri zsűrizik, a Sűgősok Sűgőznek, a társulat társalog. Aztán leves, hús, fotó szerkesztés, Gun's and Roses. Tűzoltóotthon, Anikó, Anca, Timi, nyomtatógép... frissen nyomott újság ropogós illata, a bázis, ahol írunk. Hisz mindig kell egy bázis.

Szóval szervusz Kupuszina, szevasz amatőrszínhátszótálalkozó, szia bázis. Jöttem – mentem, az igaz, de jövök-megyek még, s ezt te nagyon jól tudod.

Szerda Zsófi

A kereskedő zsebre, a vevő szemre vásárol

Részletek a dr. Silling István és Hágen Ádám szerkesztésében megjelent *Nyugat-Bácska Kollégium* című könyvből

Kupuszina gazdaságának alapjait hosszú évtizedek, sőt évszázadok óta a konyhakerti növénytermesztés adja. Az állattenyésztés nem volt jelentős ezen a településen, így ennek igazi hagyománya sem alakulhatott ki. Mára a megváltozott körülményeknek köszönhetően a helyiek leginkább gyümölcs- és gabonatermesztésből tartják el magukat.

A település gazdasági életében több, különböző időszak is elkülöníthető, de a két legjelentősebb, amivel írásunkban szeretnénk foglalkozni, a délszláv háborút megelőző időszak, illetve napjaink. Mint fentebb írtuk, mindig is a konyhakerti növénytermesztés volt a fő megélhetési forma, ennek csúcsa az 1970-es évek és 1991 közé tehető. Ekkor a hivatalosan is önálló fajtaként bejegyzett „kupuszini almahagyma” termesztéséből, valamint a többi zöldségfélének a piacokon történő értékesítéséből tartotta el magát szinte az egész falu. Ebben az időszakban a helyiek egy része kettős életet élt. Amikor nem piacoltak, akkor otthon segítettek a földeken és a ház körül, amikor pedig az értékesítés időszaka következett, akkor kibéreltek többen is a piac közelében egy albérletet és beköltöztek oda. Ilyen nagyobb piacok voltak Zágráb, Eszék vagy éppen Szarajevó, ahol az adatközlők elmondása szerint sosem az volt a kérdés, mennyit tudnak eladni, hanem hogy az otthon maradtak mennyit tudnak utánuk küldeni, ugyanis bármekkora mennyiség is érkezett Kupuszináról vagonokban a piacra, azt mind eladták. A helyiek úgy emlékeznek vissza ezekre az időkre, hogy egy hétvége alatt néha akár egy traktor árát is megkeresték a piacon. Többen belátják utólag, hogy ez az állapot túlságosan is irreális volt, de a legtöbb

helyi úgy emlékszik rá, mint a legszebb időszakra. Ekkoriban Kupuszina gyakorlatilag a környék leggazdagabb települései közé tartozott.

Az idilli állapotnak végül a háború kitörése és a függetlenedési törekvések vetettek véget, amikor a háború szörnyűségei mellett még a piacokat is elveszítették a helyiek. Ezt követően pár év útkeresés következett, aminek a végén a falu nagyobb része megállapodott a gyümölcsstermesztésnél. [...] Ilyen gyümölcsstermesztő például Molnár József is, aki még az 1970-es években kezdte el kicsiben, és elsők között állt át véglegesen az almahagyma termesztéséről a gyümölcsre. [...]

Hasonló termelő Guzsvány Mária is a Vasút utcában, aki születése óta Kupuszinán él, és azok közé tartozik a férjével, akik földművelésből élnek, mint termesztők. Az 1990-es években őstermelőként kezdte férjével a mezőgazdálkodást, de már előtte is foglalkoztak ezzel. Szüleiktől tanultak mindent, akik pedig a nagyszülőktől. [...] Vetéskor a szüleiktől tanult módon figyelik az időjárást, és az alapján döntenek el, mikor a legjobb a magokat elültetni. [...]

Tumbász Attila szintén mezőgazdasággal foglalkozik, ötvözve az új technológiákat a hagyományos termesztési módszerekkel. [...] Attila gyerekkora óta részt vett a munkálatokban, a vevők kívánságait is jól ismeri, „a kereskedő zsebre, a vevő szemre vásárol” – ezt az évek alatt kitapasztalta. [...] Attila és családja az évek alatt több termelési kultúrával is foglalkozott, de mostanra megállapodtak a fűszerpaprika és a jellegzetes kupuszinai almahagyma termesztésénél. [...]

Mint láthatjuk, a konyhakerti növénytermesztés nemzedékről nemzedékre öröklődik, s habár mára átálltak sokan a gyümölcsstermesztésre, a falu földműves jellege így is megmaradt. Ez talán nem is fog változni, tekintve hogy földjei rendkívül alkalmassá teszik az efféle kultúrák termesztésére.

Csapatként partnerségben, közösségben

A Petőfi-program nyugat-bácskai ösztöndíjasával beszélgettünk

Nagy Karina a Nemzetpolitikai Államtitkárság Petőfi Sándor Programjának történetében a negyedik, Nyugat-Bácskában közösségi szolgálatot teljesítő ösztöndíjas. Hivatását tekintve színművész, ebből kifolyólag friss és új színezetet tud adni a térségben nagy hagyománynak örvendő helyi műkedvelő színjátszásnak, akár minden magyar közösségre vonatkozóan. Mentora, Péter István, a Dunatáj Egyesülés civil ernyőszervezet elnöke, illetve a zombori Szórványközpont vezetője. Az ösztöndíjas szívesen és lelkesen mesélt a nyugat-bácskai szórványban végzett eddigi munkájáról és további itteni terveiről.

Másodszor veszel részt a Nemzetpolitikai Államtitkárság, a szórványt, illetve a diaszpórát segítő ösztöndíj programjában. Mi a motivációd? Útkeresés, ismeretszerzés, nyilván segítő szándék...?

– A második pályázatommal kerültem be először a programba, 2016-ban. Akkor Norvégiában, Oslóban teljesítettem szolgálatot. Bár Norvégia nem szerepelt a terveimben, Vajdaság már akkor is (a pályázatomat akkor is beadtam a Petőfi-programra is;

azon belül Vajdaság szerepelt első helyen), csodás

szakasz volt az életemben. Az akkori motivációm egészen más volt, mint most. Akkoriban valóban egyfajta útkeresés volt; kíváncsi voltam, mi az, ami színházzal kapcsolatos, de ami hozzá tesz valami többet a társadalomhoz. Missziót kerestem, és találtam. Aztán nem akartam többször pályázni, Magyarországon akartam maradni, de valahogy a Petőfi-program, vagyis a Kárpát-medence nem hagyott nyugodni, tudtam, hogy itt valami olyan erős magyarságot találok, amit eddig még nem. Bár Erdélyben születtem, Marosvásárhelyen, de ott nem éltem, csak négy éves koromig. Látni akartam a teljes magyar képet. Ha tehetném, mással nem is foglalkoznék,

függőséget okoz a magyarság!

Segítőszándék van bennem, persze, de itt nincs szükség segítségre. Persze, hagyományőrzési és kulturális értelemben. Támogatni tudom a szervezetek munkáját, és büszkélkedni velük.

Mennyiben hasonlít vagy éppen különbözik eddigi közösségsegítő tapasztalataidhoz képest a nyugat-bácskai szolgálat?

– A norvégiai közösség három csoportból tevődik össze; három hullámban érkeztek: az '56-os forradalom hatására, a '90-es évek elején és napjainkban. Hatalmas különbség, hogy ez az ő választásuk volt, hogy az anyaországon kívül éljenek (kivéve az '56-os magyaroknak), itt más a helyzet. Mégis pont ez a szép és végtelenül megnyugtató számomra; a magyarok mindenhol a világon ugyanolyanok. Úgy látszik, van valami közös misztikus mag bennünk. Ez nekem nagyon nagy biztonságot jelent; mindenkit elküldenék egy kicsit utazgatni, hogy megérezze ezt a világot körbeszővő közösségi erőt. A programjaim, feladataim teljesen mások, de nem érzek velős különbséget.

Hogyan érzed, látod, hivatásod, a színművészet mennyiben ad hozzá az itteni tevékenységedhez?

– Magával a színjátszó szakkörökkel ad hozzá. Álmomban sem mertem remélni, hogy olyan helyre kerülök, ahol ennyire fontos az embereknek a színház. A színjátszásnak azt a velős alapját sze-

retném átadni, hogy hogyan legyél jó partner. Fontosabb, mint az egyéni teljesítményed. Jó partner nélkül nincs jó egyéni teljesítmény. A kész egész, ami számít, ami maradandó, az pedig csak csapatmunkával teljesül. Arra trenírozom az „embereimet”, hogy odaadó, segítőkész társak legyenek. Vegyék észre, mikor kell a társuknak segítség, de ne hívják fel a figyelmet a tévedésre, hibára. Hogy vegyék észre, milyen intenzitás és viszonyulás esik éppen jól a másiknak. Minden, amit felsoroltam, az életben való társas jelenlétünk alappillérei. Éppen ezért szeretném olyan mélyrehatóan átadni, amennyire csak lehet; zsigerből jövővé tenni.

Természetesen tanítók nekik némi beszédtechnikát és színpadi tájékozódást is, ezek is fontosak, de ami a lényeg, az a partner előtérbe helyezése.

Milyen eddigi projektumokban, eseményekben vettél, veszel részt?

– Állandó, rendszeres színjátszó foglalkozásokat tartok; a gombosi József Attila Általános Iskolában, Bezdánban a **Foki Tímea** által vezetett gyermekszínjátszó körnek, Zomborban a Magyar Polgári Kaszinó ifjeseinek; mindhárom csoportnak heti rendszerességgel. A gombosi gyerekeknek december 21-én volt a Kultúrotthonban a karácsonyi műsoruk, amelyre betlehemes verset dramatizáltunk; úgymond ez volt az első közös premierünk! A zombori ifjakkal pedig együtt készülünk az Ötösfogatra. Kéthetente Doroszlón tartom a Kukucska Színjátszó Szakkört, amelyhez bármikor lehet csatlakozni hatéves kor felett. Hetente kétszer bölcsődei foglalkozást tartok Bezdánban a Kuckó Gyermeksarok szervezésében. Új terepként 2019 januárjától havonta Nemesmiliticsen is dolgozom majd az alsó tagozatos tanulókkal.

Új projektem pedig egy videópályázat, korhatár nélkül, Mátyás Király-mese témában. Zsűritársaim; **Szőke Zoltán** színművész és **Raffai Telecki Ágnes**, aki nemcsak a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség munkatársa, hanem tehetséges színész és logopédus is egyben.

Milyen erősségeit, illetve gyengeségeit, hiányosságait tapasztaltad a nyugat-bácskai szóránközöségeknek?

– Nyugat-Bácska körzetet egy olyan birodalomnak tartom, amihez foghatót még nem láttam. Nem tudom, hogy egész Vajdaságra jellemző-e, esetleg a Kárpát-medence valamennyi szóránközségi területére, ha igen, akkor örül a szívem! Mindenesetre meghat és lenyűgöz az itteni közösségek kultúrához való ragaszkodása. Nem tudom elképzelni, honnan merítenek erőt és inspirációt, hogy egy kimerítő, mondjuk fizikai munkát végzett nap után művészettel foglalkozzanak. Ráadásul nemcsak egy művészeti ággal, hanem

zenélnek, énekarba járnak, színjátszó csoportok tagjai, esetleg néptáncolnak vagy modern táncolnak, és még hobbi festők is. Amikor idekerültem, éppen almaszüret volt, szerettem volna egy kicsit a bőrömmön tapasztalni az ittlét milyenségét, így egy napra elmentem a zombori Nőegylet szervezésében almát szedni. Hát, nekem aznap már nemigen kíváncsi voltam a kultúrával foglalkozni...! Ezt a földöntúli csodát emelném ki, mint legfőbb erősséget! Azt az energiát, amit az itt élők kaptak Istentől, amellyel ragaszkodnak és éltetik, nemcsak a magyar, hanem az egyetemes kultúrát.

A Vajdaságban töltött első hónapokban Szabadka a bázis számotokra. Milyen mértékben jártatok, jártatok be a terepet a többi itteni ösztöndíjossal. Segítitek egymás tevékenységét?

– A teljes szeptembert Szabadkán töltöttük. Azért volt szükség erre, hogy feltérképezhessük Vajdaságot: kire hol van leginkább szükség. Heten érkeztünk, különböző kompetenciákkal. A helyi koordinátorokkal, **Sutus Áronnal** és **Brezovszki Rolanddal** nemcsak az összes Szóránközpontot, hanem minden rendezvényt meglátogattunk, ami abban a hónapban volt. Olyan volt, mint egy nagyon hosszú osztálykirándulás. A többi ösztöndíjas kicsit jobban össze tud dolgozni egymással, mint én velük. Akik Versecen (**Izsák Zoltán**), Muzslyán (**Szabó Bernadette**), Maradékon (**Schön Bálint**), Tiszkálmánfalván (**Mitru Barbara**) tevékenykednek, közelebb vannak egymáshoz, és nem is tartozik hozzájuk olyan hatalmas terület, mint Nyugat-Bácska. Kisorosz szóránközségein szintén erős az amatőr színjátszás, tervezek odamenni egy-két alkalommal.

– „Szívembernek” vallod magad. Hova húz a szíved, milyen további (szakmai) terveid vannak a Petőfi-program utánra, a jövőre nézve?

– A szívem most annyira itt van, hogy nincsenek terveim a jövőre nézve. Ide helyeztem minden fókuszomat, itt és most akarom a legtöbbet kihozni a rám bízott és magamra vállalt feladatokból. Június majd megmutatja az utamat – hallottuk Nagy Karinától.

A Szóránközségi projektum finanszírozásában részt vesz a Köztársasági Államigazgatási és Helyi Önkormányzati Minisztérium.

L. Móger Tímea

Megjelent: Magyar Szó Online, 2019. január 6.

Mindenkit az érdekel, hogy hol van a varázsló kertje

A bácsfeketehegyi Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete előadásának zsűrizéséről

A XXIV. VMASZT első zsűrizése kivételesen nem a háziak értékelése volt. A zsűri sajnos több oknál fogva nem tudott részt venni az első napon. **Bresztvánszki Boros Rozi** megnézte a kupusziniak bemutatóját, a véleményét olvashatták is a második számban. **Czajlik József (Caca)** sajnos csak a második nap érkezett. Így a *Tuladunai* szóbeli zsűrizésére valamikor a héten kerül sor. Az első értékelést így a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete kapta, **Fridrik Noémi** és **Caca** tartották meg.

Elöljáróban **Lőrinc Tímea**, az előadás rendezője mesélte el, hogy a darab 2018 nyarán a Szép Szó Táborban, Kishegyesen jött létre, egy hét (valójában öt nap, s egy napból 7,5 óra) állt a rendelkezésére a csapatnak arra, hogy egy bemutatható produkciót hozzon létre.

A táborban általános és középiskolások, valamint fiatal felnőttek is részt vesznek minden évben. Timi a legidősebb csapat vezetője volt. A tábor szervezői általában ajánlanak témát a csoportvezetőknek, így tavaly Csáth Gézára esett a választásuk. Timi nem akarta kiélezni az előadást Csáth negatív oldalára, sem a feleségével, Olgával való kapcsolatára, más módon szeretne volna a csapattal meg-

ismertetni a témát. Így esett a választása arra, hogy a Csáth-novellákat fűzze fel egy szálra. Abban biztos volt, hogy mindenkinek egyforma arányú munkát kell befektetnie az előadásba. A gyerekeket ismerte már korábbról, hiszen már harmadszor volt a táborban vezető, többször dolgozott már velük. Timi a beszélgetés közben arra is kitért, hogy valószínűleg kidolgozottabb lett volna a darab, több gondolatosság került volna az érzések, a képek mögé, ha több idő áll a rendelkezésükre.

Az értékelést **Caca** kezdte azzal, hogy izgalmas volt látni harmadik szemszögből is Timi munkásságát, hiszen tavaly együtt zsűriztek a Találkozón, ahol az utolsó előadásban játszott is, most pedig előadást rendezett, így széles nézőpont rajzolódik ki róla. Caca szerette az előadás víziós, látomásos hangulatát, külön kiemelte, hogy mindig következetes volt a darab baljósága, a rosszul végződő történetek, s ahogy Timi is már utalt rá, valóban érződött, hogy a fiatalokra hangolta a csáthi világot. Az előadás töredékessége, labirintusszerűsége, az hogy nem vittek végig egy egész történetet, hanem folyamatosan újba kezdtek bele, erősítette a kiüttlanságot. S bár nem rajzolódott ki. A Csáth életrajza, mégis a novellákból kirajzolódott az életének egy-egy darabja. Csáth szeretőit játszó három lány nagyon erős

(Dupák Fanni, Kecsenovics Kitty és Major Lili) volt. (A jelenetben a mákostészta és a máktea dominált, a fokozás igen jól sikerült, a végére teli szájjal habzsolták a lányok a mákostésztát, beütött a máktea, s a talpakra is került egy kis mák a végére). Persze Caca itt rögtön megjegyezte, hogy azonnal eszébe jutott még neki is, hogy Kupuszinán világhírű a mákos rétes (akinek a receptjére fáj a foga, olvassa el az utolsó Sűgőt is!). ☺ Később még visszatért a három lány esetére: valami plusz is felvillant, valami zseni, mert az összjáték, az összeadott helyzetek, értékek és a színészet is nagyon világos volt, konkrét, kevés stilizált eszközzel.

Caca azt is kiemelte, hogy azáltal, hogy stilizáció volt a darab, nem volt jellemrajz, nem is várt arra, hogy kidolgozott vagy részletes legyen, hiszen sok helyen jelzések voltak, néha kétdimenziós, karikaturisztikusabb volt a színjátás, nem egy háromdimenziós mélylélektani helyzet, ennek ellenére megjelent benne a nyomasztó érzés, a hátsó gondolat, hogy amikor már azt hisszük, hogy valami végre kiegyenesedik, az mégis bekerekedik, visszafordul egy rosszabb irányba. A visszatérő rossz állandó volt. Dramaturgiailag össze volt fűzve. Maga Csáth (Kőműves Csaba Bence) karaktere is jó volt: Csáth mint saját maga gondolatainak megfigyelője, a saját figuráinak szülőatyja bábáskodott felettük, néha félt, néha eltűnt, s néha saját magát nyomasztották saját figurái. A végén az orvos karaktere is nagyon beteg volt.

Fridrik Noémi az értékelése elején elmondta, hogy ő maga is szokott táboroztatni, s ennek kapcsán kiemelte, hogy amit láthattunk, az egy csodálatosan tömör anyag, és szívesen kicincálna belőle dolgokat, ám tény, hogy egy hét alatt ezt nem lehet megtenni. Noémi egyetértett Cacával, miszerint nem feltétlen kell a darab mélységeit keresni, ebben az esetben elég a felületes megrajzolása is a dolgoknak. Ugyanakkor mivel nagyszerű humora van az előadásnak, így az az

érzése támadt, hogy a karaktereket ki kellett volna dolgozni. Valóban nagyon jók voltak a lányok, az orvos, de például szívesen látta volna még jobban kibontva a 90 éves néni karakterét is.

Noémi kiemelte, hogy minden fiatalnak erős színpadi jelenléte volt, ahogyan azt is, hogy ezen a fesztiválon lehet cincálásról, finomításról beszélni, nem csak arról, hogy valaki jól vagy rosszul érzi magát a színpadon.

A csoport másik kísérője, Kőműves Tasnádi Szidónia a táborról mesélt egy pár szót, elmondta, hogy ez az egy hét alatt nemcsak az előadás készül el, hanem beszédörájuk is van a táborozóknak, illetve verstanulás, -mondás is, amivel szintén megméretetik magukat a tábor ideje alatt.

A beszélgetést Timi nyitotta, s ő is zárta végül. Elmondta, hogy az előadást többször játszották, ám most volt először lehetőségük fényezni, hiszen

a táborban csak a napsütés vagy a holdfény lehetett a fényük. „Úgy mentem a táborba, hogy készítettem egy szöveggönyvet, nagyon sok novellában megvannak a karakterek, de nincs szöveg a szájukba adva, és én nagyon soknak próbáltam adni.” Tulajdonképpen Csáthot találkoztatta a karaktereivel. „Mindenkit az érdekel, hogy hol van a varázsló kertje... Az én fejemben ez úgy van, hogy a legmélyebb, legsötétebb dolgok ott zajlanak, ezért is fut ki ide.”

Virág Kiss Anita

„Újraszületés” Szilágyin

A szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Társulat előadásának zsűrizéséről

A Mosoly Amatőr Színjátszó Társulat Szilágyiról érkezett, Rideg Sándor *Indul a Bakterház* című művét állították színpadra. Itt volt Bendegúz, a bakter, a Banya, Toppancs Miska, Csámpás Rozi s a többi ismerős figura. Itt volt a rezesbanda, gurultak a gombócok a színpadon, gurultak a nézők a nevetéstől a nézőtéren. Szilágyin – ahol körülbelül 370 magyar él már csak – sok éve nincsen amatőr színjátszás, de most újraindult.

Mert felélesztették. S az ilyen dolgok nem maguktól történnek. Kell hozzá sok akarat, még több lelkesedés, de mindenekelőtt egy csapat. Tanúja lenni egy születésnek, egy újjá-, újraszületésnek pedig minden alkalommal a meghatottság érzését váltja ki az emberből.

Varga Tamás is hasonló szavakkal üdvözölte a csapatot, elmondta, hogy egy óriási kő esett le a szívéről látva, mennyien vannak a színpadon, másrészt meg is szakad a szíve, hogy ennyi év után sikerült újra felállniuk, s egy ilyen minőséges előadást hozni a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójára.

Az előadásban a Banyát játszó **Francia Gyöulai Klára** elmondta, hogy immár hetnyolc éve nincsen amatőr színjátszó csoport a faluban, de minden évben szerveznek Vidám Estet, ahol fellépnek különféle kisebb-nagyobb jelenetekkel, a Négyesfogatban is részt vesznek, ha tehetik, de mivel sokan kiköltöztek a faluból, évekig nem tudtak nagyobb kaliberű előadást létrehozni. „Megvolt bennünk az akarat, s úgy döntöttünk megpróbáljuk, belevágunk. Három és fél hónapunk volt

próbálni, s az elején mi magunk is kételkedtünk, s feltettük a kérdést, sikerülhet-e ez egyáltalán, de mivel szeretünk fellépni, rászántuk magunkat, belevágtunk, s végül összejött.”

A zsűrizést **Fridrik Noémi** színművész nő kezdte, aki szintén kiemelte a csapat lelkesedését, hisz ez rá is átragadt az első pillanatban. Az érzelmek mellett természetesen szakmai dolgokról is szólt: „Szerettem a díszleteteket. Jól kitaláltátok a helyszíneket, jól variáltátok az elemeket, éltetek bennük, és használtátok. Üdítő volt az a természetesség, amivel a színpadon léteztek, s a szereposztás is egyértelmű volt, ha szabad így fogalmaznom, tele volt csibészséggel.”

Külön kiemelte, hogy azok sem estek ki a szerepeikből, akik éppen nem voltak premier plánban, őket is koncentráltság, állandó jelenlét és huncutság jellemezte. Megdicsérte az előadás ritmusát is, illetve a jelenetrendszert, ami a közönségnek is lehetőséget adott a reakciókra, ez pedig az előadás hasznára vált. Feszességet és pontosságot adott neki. „Zabálta a közönség azt, amit csináltok. Ezt valószínűleg ti is éreztétek, s sokat segített nektek a játékban.”

Ezután **Czajlik József** színházi rendező, a Kassai Thália Színház igazgatója vette át a szót, aki először azt a természetességet emelte ki pozitívként, ami a szereplőket jellemezte. A Bendegúzt játszó **Francia Balázs** is külön dicséretben részesült, mint Czajlik fogalmazott, elérte, hogy a közönség soraiban ülők várják azt, hogy mit fog mondani, hogy kíváncsiak legyenek rá.

„Ezt nagyon nehéz elérni. Nyilván mindenki szeme előtt valamilyen szinten ott lebeg a legendás filmadaptáció. Színpadon négyszer láttam az *Indul a Bakterházat*, s a kettőt, ami legjobban tetszett, nem profi színházak

készítették. Remélem ebből kikövetkeztették, hogy a tiétek az egyik ezek közül. Nem bonyolítjátok túl, őszintén és világosan fogalmaztok, mindenki úgy küzd a színpadon az életéért, hogy közben mi nézők mégis kacagni tudunk rajta.” Ezután az előadás zenéjét dicsérte, szerinte nagyon nagy előnye a darabnak, hogy használnak benne élő zenét is. A zenekar tagjai: **Surján Csongor**, **Zsigity Adriánó**, és **Pinkert Dávid** nem egy együttesben játszanak, az előadás kedvéért álltak össze minizenekarrá. Külön megdicsérte a Banyát játszó **Francia Gyólai Klárát**, illetve a baktort alakító **Pásztor Zdráv-kót** is, s szót ejtett a jelmezekről is, természetesen ezt is dicsérő szavakkal illette, kiemelte a részletekre való gondos odafigyelést, az olyan nüanszokat, mint például a csendőrök puskájának végén díszelgő, lilás fényben tündöklő varrótűket, s a Banya rétegzett alsószyknyáit és szoknyáját.

Eztuán ismét Noémi vette át a szót, aki egy, a hangszínre vonatkozó tanáccsal látta el Bendegúz-Balázst. „Ha hangosan beszél az ember, egy picit mindig feljebb emelkedik a hangszíne, s éneklőssé válik. Ezzel nyugodtan játszhat szöveget, próbálghatod a színeit. Mindened adott a karakter megformálásához. A csibészesség, a bátorság, ahogy mersz kinézni a közönségre, s bevonni őket saját huncutságaidba, lehengerlő.”

Czajlik József tovább dicsérte a színészek karakterformálását, s azt, hogy nagyon aprólékosan alkották meg a figurákat. Szerinte megvolt benne az a jóleső „buggyantság”, amit a darab megkövetel. „Megmutatatok nekünk egy ilyen közösséget, ami szerethető, esendő, de én, a néző velük tartok, érdekel mi történik velük, s menni akarok velük.”

Apró kritikaként, jó tanácsként kiemelte, hogy az előadásjelenetei között voltak elvarratlan szálak, apró motívumlezárássok néhány helyen. A filmes megoldásokhoz hasonlította, ahol ezeket meg lehet oldani vá-

gással, ám a színpadon nem lehet csak jelezni, hogy valami egy adott ponton majd történik, s továbbmenni egy másik, fontosabb szálal. Azt tanácsolta a társulatnak, hogy figyeljenek oda minden jelzésre, ne legyen semmiből sem csúnya szakmai szókapcsolattal élve – általános színészet, azaz olyan színjátszás, ami mögött nincsen gondolat, s ez azért fontos, mert ha minden tudatos, akkor minden olyan megnyilvánulás, ami nem az, az úgy világít, „mintha egy szentjánosbogár ülne a színész vállán”. Emellett még azt tanácsolta a csapatnak, hogy a veszekedést, káoszt bemutatni hivatott jeleneteknél vigyázzanak oda a hango-

lásra. „Ha valaki ordít, a másik megpróbálja túlordítani s a végén már csak egy fűrészgép zúgását lehet hallani a színpadról. Mindig az nyer, aki egy kicsit visszavesz, mert a közönség hirtelen rá fog figyelni. Moduláljátok. Ha néha kicsit lejjebb veszíték a hangerőt, utána lesz honnan megint fokozni.”

Francia Balázsnak, aki egyben az előadás egyetlen gyermekszínésze is volt, még a zsűrizés végére is jutott a dicséretből, hisz mindkét zsűritag kiemelte azt a pillanatot, amikor az egyik jelenetben elhangzott végszava után már indult volna mondani a szövegét, de mivel a közönség még tapsolt, megvárta, míg abbamarad a taps. Erre az idősebb színészek hívták fel a figyelmét, amit Czajlik különösen profi dolognak tartott.

A társulat a zsűrizés végén elmesélte, hogy most játszották második alkalommal a Bakterházat, ami egy közös alkotói folyamat eredménye, függetlenül attól, hogy rendezőként az előadást a Banyát játszó Francia Gyólai Klára jegyzi, aki elmondta, hogy szívesen játszanák még, ez azonban attól függ, hogy kapnak-e támogatást az útiköltségekre. Elmesélték, hogy otthon elég rossz körülmények között dolgoznak, nincsen fénytechnikájuk, s a fűtést sem tudták mindig megoldani.

A sok pozitív vélemény után a szilágyi csapatnak nem kellett könyörögni, hogy a levestálba csapja kanalát, mi pedig reméljük, hogy még nagyon sok évig láthatjuk őket színpadon.

Szerda Zsófia

Ma a Találkozó színpadán

Az ifjúságé a vasárnap

A mese életre kel, amikor egy történet felkerül a színpadra. Ma két történetet láthatunk, két fiatalokat számláló csapattól. Ezek a fiatalok arra vállalkoztak, hogy kibontakoztassák rejtett képességeiket, fejlesszék beleérző képességüket, érzelmi intelligenciájukat. A Liliomfiak *Liliomfit* játszanak, a Színes Szilánkok meg *Az ellopott futár* varázslatos világába kalauzolják a nézőket.

Április 7., vasárnap, 15.00 óra

Színes Szilánkok Diákszínpad, Újvidék

Március 1-jén immár 23 éves a Diákszínpad. A sok éves töretlen munka és az egyre növekvő létszám is bizonyítja, hogy a fiatalokat érdeklik a művészetek, szeretnek alkotni, részesei lenni egy-egy igen aktív alkotói folyamatnak. Szerencsés körülmény a Diákszínpad életében, hogy profi színészek, rendezők, koreográfusok, zeneszerzők dolgoznak velük, és megpróbálják átadni tudásukat, tapasztalataikat. Ebben a pillanatban két új produkción is dolgoznak a fiatalok két korcsoportban. A legkisebbek Mátyás király meséket állítanak színpadra, az idősebbek pedig Anna Frank életét dolgozzák fel mozgásszínházi elemeket használva. *Az ellopott futár* című előadásunk bemutatója 2018. május 13-án volt, azóta többször játszották Újvidéken, legutóbb pedig Tordán vendég szerepeltek ezzel a darabbal. Meghívásuk van Kecskemétre és Ipolyból is, és az elkövetkező időszakban szeretnének eleget tenni ezeknek a felkéréseknek.

A csoport eddigi díjai a Találkozón:

2003 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a társulat a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

2013 – a Bambach Róbert-díjat az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad kapta a *Végletek* című előadásért. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura.

2017 – Bambach Róbert-díjjal tért haza a csoport a Fekete Ádám drámája alapján készült *Csoportkép (természetes fényben)* című produkciójáért. Rendezte: Crnkovity Gabriella.

A Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Rejtő Jenő: *Az ellopott futár* (100')
Vígjáték

Szereposztás:

Prücsök, Mathias – Tóth Zita
Prücsök, Mathias – Horváth Sarah
Doktor Mervin – Huszka Zita
Szivar – Dévai Tibor

Babette anyó, Lady Printown – Nikolić Mc-Connell-Duff Petra
 Ész Lajos, az Álmos Elefánt, André Decoux – Csáki Beáta
 Debouiler százados, a futár, Nagy Dög – Csíkos Dániel
 Kirüg Hümer, lakáj, pénztárosnő, kalauz – Hajdú Sára
 Káplár, Gomb Riza, Villoix tábornok, hivatalnok – Horvát Rebeka
 Rita Kamélia, Maud Hutchins – Göncő Ágnes
 Kicsit Bob, Horog Bele, a Jelölt – Bagi Natália
 Cefi, a vízfejű Drót, Kmetter Bubi a főhalász – Lahos Anna
 Korn Atya, Yvonne, Mervin felesége – Katona Gábor

Rendezte: Crnkovity Gabriella

Rendező munkatársa: Léphaft Ágnes

Fénymester: Varga-Somogyi Bálint

Hangtechnikus: Bíró Tibor

Plakátterv: Grbic Nina

Április 7., vasárnap, 20.00 óra

**Vajdasági Népek és Nemzetiségek Hagyomány-
 ápoló Klubja, Liliomfi színjátszó csoport, Szenttamás**

Húsz év után, 2017 szeptemberében alakult újra a színjátszó csoport Szenttamáson, mely középiskolásokból áll. A Vajdasági Népek és Nemzetiségek Hagyományápoló Klubjának Szenttamási Liliomfi Színtársulata első bemutatója a *Vásári komédiák* című könnyed, vidám jelenetekkel tűzdelt darab volt, s amit tíz alkalommal sikerült bemutatniuk. A csapat a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIII. Találkozásán,

Nagyikikindán is fellépett. A Robotka házaspár, Angéla és István által rendezett darab a bánati találkozóról összesen hat elismeréssel és egy magyarországi vendégszereplési meghívóval tért haza. Nagyon lelkes és lendületes a csapat, még az sem szegi kedvüket, hogy nem tudnak színpadon próbálni.

A csoport eddigi díjai a Találkozon:

2018 – Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport a közösségteremtő tevékenységéért.

A Liliomfi színjátszó csoport bemutatja:

Szigligeti Ede: *Liliomfi* (120')

Vígjáték

Szereposztás:

Liliomfi – ifj. Robotka István

Szellemfi – Móricz Mirella

Mariska – Salamon Lilla

Kamilla – Füstös Diana

Gyuri, a pincér – Salamon Ákos

Kányai fogadós – Velez Emilia

Erzsike – Pásztor Beatrix

Szilvai Tódor – Ifjú Ármin

Szomszédasszony – Bezeg Andrea

Szakácsné – Balázs Evelin

Uracs, és csendőr – Füstös Levente

Swartz Adolf – Varga Arnold

Swartzné – Tóth Nikolett

Sugó – Blazsanyik Zsasklina

Rendezte: Robotka István

Szédrendező, koordinátor:

Robotka Angéla

Holnap a Találkozó színpadán

Mennyire lehet a jó rossz és mennyire lehet a rossz jó?

Az ember alapvetően meg tudja ítélni, mi a jó és mi a rossz. Persze, hogy milyen mértékben jó és rossz valami, az már szubjektív dolog. A jó és a rossz fogalma legnyilvánvalóbban talán a cselekedetekben mutatkozik meg, a leginkább megfoghatóbbá ekkor válik. Egy dráma és egy vígjáték foglalkozik holnap ezzel a témával. Mennyire lehet a jó rossz és mennyire lehet a rossz jó? Holnap minden kiderül!

Április 8., hétfő, 15.00 óra

A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület
„JÁCCUNK” truppja, Temerin

Koldustetű (100')

Gion Nándor *A kárókatona még nem jöttek vissza*
című regénye alapján

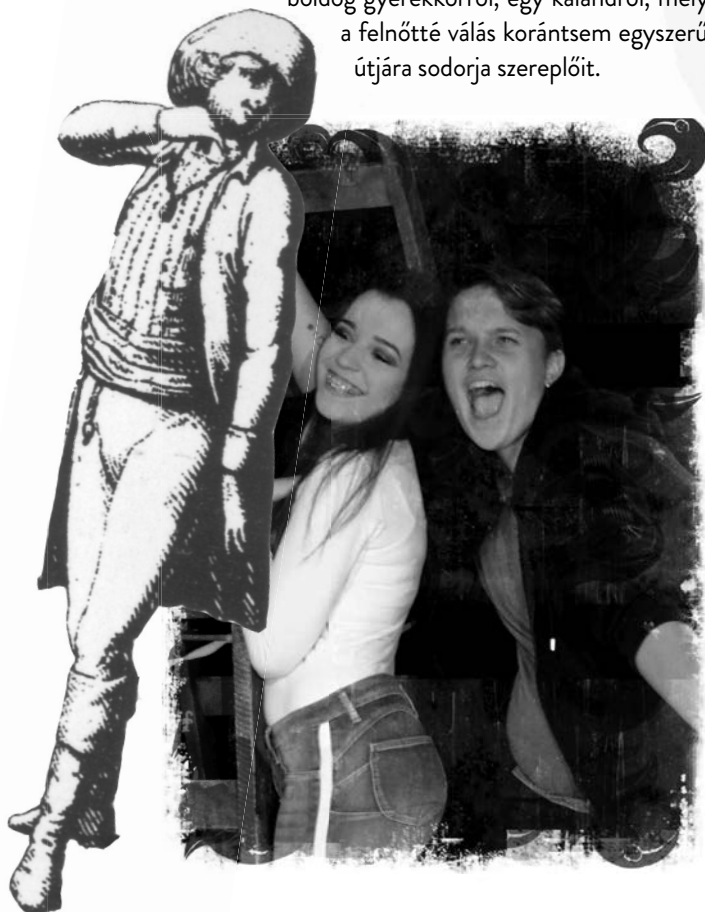
A színpadi adaptációt készítette: Gyarmati Kata és
Mezei Kinga

Dráma

Rendezte: László Sándor

Az előadásról:

Egy regény, mely sokkal több gyerektörténetnél, egy történet, mely a humánus magatartás és az igazi emberi értékek győzelméről, akár a halálon is győzedelmeskedő erejéről mesél... Egy előadás a jó és rossz egymásnak feszüléséről, egy álmokkal teli világról, boldog gyerekekről, egy kalandról, mely a felnőtté válás korántsem egyszerű útjára sodorja szereplőit.

Április 8., hétfő, 20.00 óra

A Bácsfeketehegy Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület Soma Színtársulata, Bácsfeketehegy

Háy János: *Mandragóra (80')*

Niccoló Machiavelli nyomán
Vígjáték

Rendezte: Ralbovski Csaba

Az előadásról:

A bácsfeketehegi Soma színtársulat az idén is – szokásukhoz híven – egy vígjátékkal lép a közönség elé. A társulat tagjait ebben az évadban is a szórakozni és szórakoztatni mottó vezérelte a *Mandragóra* című színműre, és eme elv alapján esett a választás Niccoló Machiavelli, Háy János átiratában. A bő egyórás előadást röviden úgy lehetne jellemezni, hogy a szomszéd fűje mindig zöldebb, ám aprólékosan taglalva, illetve figyelemmel kísérve az előadás cselekményét láthatjuk, hogy az egyéni, az önös célok, érdekek, hogyan valósulhatnak meg fondorlatok, ármánykodások által, valamint a pénz csábító, életünk szinte minden területét átszövő hatására. Ebben a zűrzavaros világban, amikor az erkölcsi értékrendek határai egybeolvadnak, olykor már a fekete sem fekete, a rossz is lehet jó, ha az a jó célt szolgálja. Ebben a kaoszban igyekszik erkölcsileg tisztának, feddhetetlennek maradni a szép fiatal feleség. Azonban köztudott, hogy a nők hajlamosak szinte mindent elkövetni, hogy legyen gyerekük, illetve, hogy ne legyen.

Egészségügyi világnap

1948. április 7-én az ENSZ szakosított intézményeként megkezdte működését az Egészségügyi Világszervezet (WHO). Erre az eseményre emlékezünk az Egészségügyi Világnapon, amelyet 1950-től kezdve minden év április 7-én tartanak meg. A világszervezet célja azóta is a nemzetközi egészségügyi munka irányítása és összehangolása. Évről évre új programot tűznek ki maguk elé, és egész évben annak megvalósításán fáradoznak. A WHO minden évben szervez nemzetközi, regionális és helyi eseményeket egy adott témával kapcsolatban. Globalizációs világunkban az információáramlás páratlan mértékben fejlődött, mára egy régen bejárhatatlan bolygó egy apró faluvá zsugorodott, melyben a hírek szinte azonnal eljutnak a lakókhöz. Ezt a lehetőséget használták ki az egészségügyi világnapok. Lehetővé vált, hogy szinte globális szintű figyelemmel forduljunk bizonyos betegségek felé, amelyek megelőzései, kialakulása, terjedése, gyógyítása jelentősen könnyíthető a megfelelő tájékoztatással. Ez példátlan összefogásról ad tanúbizonyságot, amikor is egy napra egyetlen cél érdekében az emberek mindenkit egyformának tekintenek, problémákra koncentrálnak, amelyek sürgetőbbek, kézzelfoghatóbbak és mindenekelőtt megelőzhetőek, javíthatóak vagy megszüntethetőek.

Az én anyukám is az egészségügyben dolgozik, és ő is nagyon szereti az egészségügy világnapját, mert olyankor is sok embernek segíthet.

Kujundzsiy Lara, 5. osztály

Fridrik Éva 3. osztály

Hozzád szólok, Kupuszina

Szólok neked, Kupuszina!
életem fogadott faluja,
a sors furcsa fintora,
hogy itt vár az iskola!
Reggelente ide jövök,
délutánig itt ücsörgök,
Buják, Guzsvány, Molnár,
fél falu megvan már,
széles szoknya, bársonynadrág,
fejfedő,
a népviselet itt kötelező!

Francia Henrietta, 7. osztály

Sasziárevity Ronald 2. osztály

Láttam, hogy tudnak repülni

Így készült Az Ellopott futár

Úgy kezdtem szöveg után kutatni, hogy tudtam, valószínűleg ez lesz az utolsó közös munkám ezzel a csapattal, ilyen összetételben... Mert felnőnek. Ki-
repülnek, elrepülnek, férjhez mennek, emigrálnak, szülnek stb. Így van rendjén. És bár négy év nem oly nagy idő, mégis, ha elég tartalommal van megtöltve, komoly kötődések alakulhatnak ki emberek között. Nekünk ez összejött.

Szóval rendesen nyomta a vállamat az előadás milyenségének terhe. (Minden bizonnyal szeretem eldramatizálni olykor a dolgokat. ☺)

Próbáltam összegezni, mit is szeretnék. Olyan munkafolyamatot, amelyben megérezhetik az erősebben elrajzolt karakterek megformálásának felszabadító erejét, a JÁTÉK örömet, nagyobb mennyiségű szöveg megtanulása után a színpadi beszéd széles skálájának (ki)próbálgatását, a sajáttól idegen testtartás önálló életre keltését.

Ja, hogy ez sok lesz talán így egyszerre? Még a végén jól kikészítem őket búcsúzóul... Bár azt tudom, hogy szeretik a kihívásokat ők is... Na, mindegy, először is találjak szöveget, aztán majd meglátjuk.

Tizenegy lány, két fiú. Tizenegy lány, két fiú!!!(???)

Ötlet, kuka, ötlet, kuka, ötlet, kuka. Passz. Kértem segítséget kedves ismerősektől, míg végül hosszas töprengés után megpihentem Rejtőnél. És ott volt ez a futár. Ez Az Ellopott futár. Elolvastam, félretettem, olvastam mást, de a gondolataim folyamatosan visszatértek Prücsökhöz, a kikötőhöz, Szivarhoz, kocsma-szóda-kancsal-virágáros-néger király-Babette anyó-lavór-hajó-pisztoly-nagyterem-kisszínpad-szereposztás-színpadkép-díszlet-kosztüm... Eldöntöttem. Mágnesként vonzotta a gondolataimat ez a meseszerű, kikötői, alvilági, gyönyörűen különleges nyelven íródott, kacifántos történet.

Majd ismét fejbekölint a realitás: aha, de ki fogja dramatizálni, ez egy többszáz oldalas regény?! Ja, majd én. Azt sem tudom, hogyan kezdjem. Majd rájössz. Vita önmagammal. Vagy bele-sülök.

A főbb szereplők, mint általában, férfiak. Na és? Színház. Ha arra várok, hogy találjak tizenegy lányra és két fiúra egy számomra tökéletesen megfelelő szö-

veget, talán öt évvel ezelőtt kezdhettem volna a kutatást. Egyébként meg elég ügyesek már ahhoz, hogy ne okozzon nagy zavart egy férfiszerep megformálása.

Rengeteg helyszínen fut a cselekmény... És még jutott eszembe számtalan probléma, ami esetleg nehezítheti a színpadra vitelt, majd miután meguntam ezek halmozását, úgy éreztem, most már akár el is kezdhetünk rajta dolgozni. Emlékeztettem magam arra, hogy mennyire szeretem a kísérletezést, valamint, hogy a lényeg, hogy egy jót dolgozzunk. Tanulok én is, ők is. Nagy falat? Nem baj. Úgy találtunk egymásra, hogy mindannyian szeretjük a kihívásokat. A gyerekek fejlődni szeretnének, olyan dolgokat kipróbálni, amiben még nem volt részük.

Nekivágtunk a 60 oldalasra sikerült szöveggönyvnek. ☺

Így, kis idő elteltével azt tudom mondani, hogy úgy volt jó ez a próbafolyamat, ahogy volt. Ugyanis láttam őket beérni. Sok meghatározó pillanat volt. Láttam mindenkit külön-külön, ahogy próbálja megtalálni magában a figurát, magát a darabban. Láttam, ahogy szenvednek, amikor nem ment, majd a felfedezés öröme, ahogyan ráéreztek egy-egy mondatra, gesztusra, pillanatra, azután azt is láttam, amikor feladták, majd új lendülettel mentek neki a feladatnak. Láttam megcsillanni a bizonytalanságot a szemükben, hogy most nem is tudják, jó-e, amit csinálnak, még akkor sem, ha én kintről bólogatok, hogy ez lesz az. Mígnem lassan, mint a virág, szinte észrevétlenül kinyíltak és formát öntöttek magukból az előadásba.

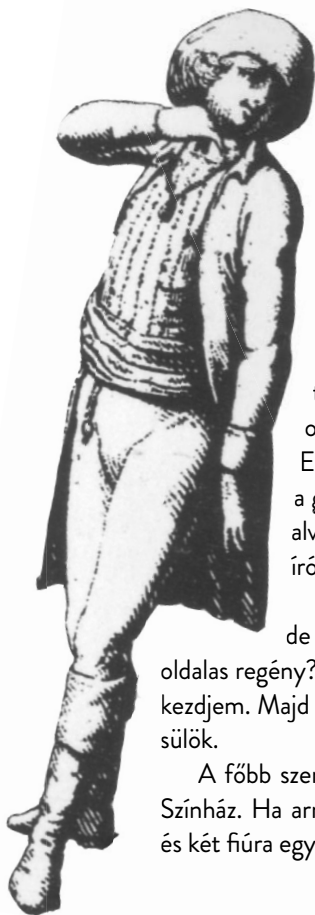
Én pedig megnyugodtam. Szemtanúja voltam annak, hogy felnőnek és önállósodnak a színpadon és a takarás mögött. Büszkeség töltött el. Így már könnyű szívvel búcsúztam tőlük. Láttam, hogy tudnak repülni.

Crnkovity Gabriella

A Színes Szilánkok Diákszínpad ünnepi gondolatai az évfordulóra

Kedves kupuszinaí színjátszók! De örülünk, hogy ilyen öregek lettetek, és az idén már 100 gyertyát fújhattok az ünnepi tortán!!! Kitartásotok, elhivatottságotok, a színjátszás iránti szeretetetek PÉLDAÉRTÉKŰ csupa nagybetűvel. Tartson tovább, legalább még ennyi ideig ez a tűz, ami bennetek ég, ez a láz, ami hajt benneteket az újabb kihívások felé. Sok szeretettel és baráti üdvözléssel kívánunk Nektek az elkövetkező 100 évben is legalább ilyen minőséges, jó munkát!!! ☺

Színes Szilánkok Diákszínpad – Újvidék

A zsűrik

Brestyánszki
Boros Rozi

író, dramaturg

Zentán született 1970-ben.

A gimnázium elvégzése után az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékére iratkozott, később a szabadkai Tanítóképző Főiskolán diplomázott, szakképítését az Óvóképző Egyetemen szerezte mint iskoláskor előtti gyerekek képzőművészeti nevelője.

1998-tól a szabadkai Népszínházban helyezkedett el, és röviddel ezt követően már dramaturgiai munkákat is végzett. 2004-től hivatalosan is a Magyar Társulat dramaturgja. A hivatásos színházi munkája mellett foglalkozott drámapedagógiai munkával is, az amatőr és diákszínházi társulatok képzésével. 2007-ben a szabadkai Színitanoda vezetője.

Angol, német és szerb nyelvből fordít. Drámáit, novelláit, fordításait és esszéit számos más kiadványban és online felületeken is publikálta.

Három önálló kötete jelent meg. 2005-ben az újvidéki Fórum kiadóhoz gondozásában publikálták a *Decennium* című színháztörténeti könyvét, amely a szabadkai magyar színháztörténet 1995-től 2005-ig terjedő időszakát dolgozza fel. 2010-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve. 2015-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent a *Hullám* című drámakötete, amely öt önálló színművet tartalmaz. 2016-ban a *Selinute* gondozásában megjelenő *A felejtés ellen* c. antológiában a Vörös c. drámáját publikálták.

Szeret kísérletezni és kíváncsi.

Fridrik Noémi
színművész

Fridrik Noémi Vajdaságban született, Kupuszinán a József Attila Általános Iskolába járt. „Már akkor tudtam, színésznő szeretnék lenni, és ebben a családom maximálisan támogatott. Az iskolai színjátszó körbe, balettra, néptáncra, társastáncra, zongorára, szolfézásra, énekkarra és zenekarra is jártam a nyolc év alatt, majd mikor elérkezett a felvételi ideje, Pécsre kerültem a Babits Mihály Gyakorló Gimnáziumába, ahol egy csodálatos irodalom tanárnő vett a szárnyai alá, Szász-Kolumbán Olga személyében. Német tagozatra jártam, de több időt töltöttem a Pódium színjátszó szakkörben, versenyeken, mint a németórán. Onnan egyenes út vezetett a főiskolára. Elsőre felvételt nyertem Babarcsi László Kaposváron induló osztályába. 2006-ban végeztem a főiskolán, ahonnan Nyíregyházi Móricz Zsigmond Színházhoz szerződtem. Immár 13. éve vagyok a társulat tagja, ahol fantasztikus szerepeket játszhattam el.”

Lehetősége volt több színháznál vendégjátszani. Kooprodukcióban a Katona József Színház és a Szputnyik Hajózási Társasággal Shakespeare *Szentivánéji álom* darabját mutatták be, ahol Heléna szerepét játszotta, míg főiskolai vizsgaelőadásukban Hermia lehetett. Tatabányán és Győrben is eljátszhatta Egressy Zoltán *Portugál* c. darabjában Masni szerepét, illetve az Egri Pince-színház *Tanulmány a nőkről* c. darabjában dr. Képes Vera volt.

„2015 és 2016-ban megszülettek a lányaim és az idei évadban tértem vissza a színpadra. Jelenleg Shakespeare *Macbeth*, Feydeau *A balék* (A hülyéje), illetve Cloud Magnier *Oscar* című darabjában láthat a nagyközönség.”

Czajlik József színházi rendező, színész

1975. június 1-jén született Duna-szerdahelyen. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a Kassai Thália Színház, majd 1994–1995-ben a Komáromi Jókai Színház, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáro-

mi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIV. Találkozójának színlapja
Kiadja a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Nagy Kornélia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Bíró Tímea, Hajvert Lódi Andrea, Oláh Tamás, Szerda Zsófia • A rendezvény fotója: Stock János és Szerda Zsófia • A Súgó színlap online is elérhető és leolvasható a mellékelt QR-kódon • 2019 áprilisa, Kupuszina